“Ik mis alleen nog een waslijn”, zei ik onlangs tegen mijn vrouw toen we in de tuin keken of de komkommers al voldoende aan te maat waren voor consumptie. ”Ik denk dat we nog even moeten wachten”, peinsde mijn vrouw in de richting van de groente. “Waarop?”, dacht ik met de waslijn als onderwerp nog in mijn hoofd. Een waslijn is niet zomaar wat. Tenminste niet voor mij. Ik wil niet zomaar een lijntje door de tuin.

De reclames op TV geven een verkeerd beeld van de gemiddelde buitendroger. Niemand heeft zo’n stralende lijn golvend, via keurig rechte palen, over het groene gazon van de ruimbemeten tuin aan de dijk met Hollandse luchten. Ik ken er überhaupt maar weinig met zo’n tuin. En het lijkt ook wel of het door die tuin komt uw was stralender wit is. Significant witter, zeg maar. Maar ik ga een geheimpje verklappen. Ik doe iets in De Reclame en nu komt ‘t: het zit m niet,in de tuin, maar in het wasmiddel. Maakt niet uit welk merk….sssst. Ons geheimpje.

Een paar jaar geleden begreep ik pas hoeveel energie een wasdroger gebruikt. Ik heb er toen een sport van gemaakt om zoveel mogelijk buiten de droger te drogen. Ons vorig huis liet dat ook toe. In het hok met de machines was er ruimte genoeg om dingen uit te hangen. En in de zomer hing ik de shirts en broeken buiten met een hangertje (“knaapje” voor de senioren onder u) aan de stokken van de leiboompjes. Dat had iets Hollands, maar ook iets stoers. Bovendien kon het daarna direct in de kast, want strijken doen we niet.

Zo’n ruimte heeft dit huis niet en de tuin kent geen leiboompjes. Ik droog wel buiten, ook weer aan die knaapjes (hangertjes voor de minder senioren onder ons). Ik hang ze tussen de spijlen van de hondenkennel. Heeft ook wel iets stoers, maar het is niet wat ik wil. Zo’n golvende lijn zit er voor ons niet in. Maar zo’n slap koortje dat vind ik niks. Om over zo’n molen nog maar te zwijgen. Hoewel… ik moet toegeven dat toen ik in het Blokkerkrantje het model zag dat aan de muur bevestigd kan worden en ingeklapt dacht ik even… NEE, dat moet je niet willen. Ik doe dan wel de was, maar ik blijf wel een echte man.

Afgelopen week bleek dat mijn vrouw tijdens het komkommerspotten toch iets van mijn woorden moet hebben opgevangen. Onder de planken van de vorige week (door haar uiteraard) geïnstalleerde pergola heeft ze een stoere kabel gespannen. Om de voorkomen dat de lijn slap gaat hangen heeft ze onderweg van de ene paal naar de andere een paar keer heel stevig deurbeslag gehangen waarop de kabel rust. Het lijkt een soort kabelbaan. Te stoer voor woorden. Niemand heeft zo’n mooie lijn als ik… een echte mannenlijn! Ik zou er uren over door kunnen schrijven, maar ik moet nu eerst even een wasje draaien.